

Toespraken van Marja Knol en Marije ter Schiphorst tijdens de Bomen voor het Leven-dag 2005, Koningin Wilhelminbos, Dronten

Hallo Allemaal. Mijn naam is Marja Knol en naast met staat Marije ter schiphorst. Wij staan hier vandaag namens de contact groep nabestaanden kankerpatiënten.

Een paar maanden geleden hoorde ik een hele mooie vergelijking over het verwerken van je verdriet. Deze vergelijking wil ik graag met u delen. In 2001, nu al weer 4 jaar geleden is mijn moeder na een ziektebed van 3 jaar aan kanker overleden. Voor mij is dit een hele zware en moeilijke periode geweest. In de vergelijking was dit verdriet een hele ruwe steen, met allemaal harde kantje eraan. Ik vond het in die tijd ook moeilijk om mijn verhaal met anderen te delen, mijn pijn was te scherp.

Na een tijdje werd de pijn iets minder scherp en begon ik te praten over het verdriet en was ik dus eigenlijk aan het verwerken. Mijn steen werd al wat onder, maar af en toe prikte ik me nog aan de scherpe plekje. Door er over te blijven praten en mijn verhaal te delen, net zoals je een steen in de rivier rolt, geen de scherpe kantjes van mijn pijn weg, maar ook de scherpe kantjes van de staan eraf.

Na een jaar ging ik samenwonen, hierdoor kreeg ik ruimte voor mezelf en moest leren zelfstandig te zijn. Met de liefde ging het erg goed en hierdoor werd de steen steeds gladder en begon ik weer in mezelf en in het leven te geloven.

Het einde van de vergelijking is dat de steen een edelsteen word en gewaardeerd word door zijn mooie kleuren. Af en toe ben ik al die edelsteen en kan ik mijn kleuren laten schijnen. Maar andere dagen zit er aan mijn steen nog een ruw plekje.

Door de contactgroep en door het delen van mijn verhaal word de steen steeds mooier en sta ik stabiel in mijn leven. Vorig jaar heb ik hier mijn boom voor mijn moeder geplant, dit betekende heel veel voor mij. Ik hoop dat het planten van jullie boom er ook toe bij zal dragen dat jou steen zachter en mooier word.

Misschien wil ik hierachter aan nog een gedicht voorlezen over de steen, maar dat hangt er van af hoeveel tijd we krijgen en of ik het gedicht kan vinden.

Marije ter Schiphorst: Vrienden

Vrienden zijn een van de dierbaarste dingen die je hebt in je leven. Ze zijn erg belangrijk. Dat was Frans ook. Ik leerde hem kennen het leek goed te gaan. Hij had een zware periode achter de rug. Hij had leukemie, het was toen gelukkig weg. Toch is het weer terug gekomen. Daar schrok iedereen heel erg van. We hebben nog heel veel leuke dingen gedaan. We zijn met een grote groep naar een attractiepark geweest en ik heb bij mij thuis een bbq gegeven. Dat was ook erg leuk. Frans bleef als een van de laatste zitten. Die avond was erg gezellig. Die herinneringen zijn mij erg dierbaar. Na veel behandelingen bleek dat ze het niet konden genezen. Op dat moment zijn we met z'n allen gaan denken wat we nog konden doen. De laatste keer dat ik hem heb gezien was in het ziekenhuis. We wisten allemaal dat het erg hard ging. Hij was geopereerd, hij had een baardje gekregen en die was erg zacht. Ik mocht er even aan voelen van hem. Hoe ziek Frans ook was zijn humor en optimisme is hij nooit kwijt geraakt. En deed zich tegen over iedereen ook voor als Frans zoals we hem ook kennen. Hij maakte grapjes over de zusters. We hadden wat dingen bedacht die we nog konden doen als laatste. Ik heb zelfs nog aan hem gevraagd of hij zaterdag mee ging naar het schuurfeest. Hij zei ik kijk hoe ik me voel en ik laat het weten. We hoorde via een vriend die mee ging dat Frans zich niet goed voelde, tja helaas dat heeft hij niet gehaald want die maandag is hij toch heel plotseling overleden.

Ik was erg geschrokken. Dinsdag hebben we alles snel in werking gezet. Zijn moeder liet ons heel veel doen voor de begrafenis. Dat was het aller mooiste wat ze ons ooit kon geven. We mochten heel veel bedenken en beslissen. Zijn beste vrienden mochten ook de kist dragen, maar wij mochten ook muziek uit kiezen en we mochten een stukje zeggen als we wilde. Het was allemaal zo goed. Na het avondwaken is de kist gesloten. Daar mochten we allemaal bij zijn. Dat was voor mij zo'n goed gevoel.

Nog steeds zijn we allemaal heel veel bij zijn moeder thuis. Ze betekent voor ons allemaal heel veel en de vrienden groep betekent nu misschien nog wel meer voor elkaar. Laatst was het een jaar geleden en zijn we met z'n allen naar het graf gegaan. Dat is zo speciaal als we daar dan met z'n allen staan. Ik kreeg er kippenvel van maar het voelt heel erg beschermt. Daarna zijn we 's avonds naar zijn moeder toe gegaan. We missen hem nog steeds heel erg. Hij komt ook bijna nog altijd ter spraken als we met ze alle bij elkaar zijn. Zijn naam zal altijd genoemd blijven worden. Vergeten wordt hij nooit daar was hij veel te speciaal voor.